

funkci také příklonné krátké dativní tvary osobních zájmen **ми, ти, си, му, ѝ, ни, ви**. Podstatná jména, jejichž neshodným přivlastkem se tak ve větě stávají, jsou v určitém tvaru, s výjimkou některých jmen označujících příbuzenské vztahy (viz § 33.), např.

рoклята ѝ	její šaty
работата ми	moje práce
събра̀нието ни	naše shromáždění
дúмите си	svá slova

Má-li podstatné jméno též shodný přivlastek, stojí příklonné přivlastňovací zájmeno za prvním členem shodného přivlastku, který je také vždy v určitém tvaru:

цялата ни къща	celý náš dům
хубавите ѝ дълги пръсти	její krásné dlouhé prsty

61 Užití samostatných a příklonných tvarů přivlastňovacích zájmen

Rozdíl v užití základních a určitých tvarů přivlastňovacích zájmen se řídí podobnými zásadami jako u přídavných jmen. V zásadě je rozdíl tento: zájmeno v predikativní funkci (ve jmenné části přísudku) bývá v základním tvaru, v atributivní funkci (jako shodný přivlastek) bývá ve tvaru určitém, např.

Това момче ва̀ше ли е?	Ten chlapec je váš?
Къщата е моя.	Ten dům je můj.
Прочетох ва̀шата книга.	Přečetl jsem si vaši knihu.
Моята дъщеря е в къщи.	Moje dcera je doma.

Samostatné tvary přivlastňovacích zájmen se užívají tam, kde se na ně ve větě klade logický důraz (v jádru výpovědi), např.

Нашите отношения са добри.	Naše vztahy jsou dobré. (Na otázku: Či vztahy?)
----------------------------	---

ale:

Ръцете ми са чисти.

Mé ruce jsou čisté. (Na otázku: Jaké jsou mé ruce?)

Zatímco v jádru výpovědi lze užít jen samostatné přivlastňovací tvary, v základu výpovědi lze přivlastňovat oběma typy bez rozdílu významu, např.

Аз нýмам вина́ за смъртта ѝ.

Za její smrt nenesu vinu.

Аз нýмам вина́ за нейната смърт.

Zvratné přivlastňovací zájmeno **сво́й** a příklonné **си** přivlastňují stejně jako v češtině kterékoli osobě, je-li ve větě podmětem. Na rozdíl od češtiny je však užití zvratného zájmena závazné jen pro 3. os. jednotného a množného čísla, zatímco v 1. a 2. osobě je přípustné i užití příslušného nezvratného přivlastňovacího zájmena, např.

виждам сво́ята ма́йка	vidím svou matku
виждам мо́ята ма́йка	

Bulharština užívá přivlastňovací zájmena ve větší míře než čeština, např.

Подáдох ѝ рька́та си.	Podal jsem jí ruku.
с баща́ си, с бра́т си	s otcem, s bratrem
Полу́чи го от сво́я баща́.	Dostal ho od vlastního otce.

Krátké určité tvary samostatných přivlastňovacích zájmen (мо́я, него́вия atd.) mužského rodu jsou v básnickém jazyce starší poezie doloženy na *-й*, např. *на́ший, ва́ший, ней́ний, те́хний*.

Zbytky nepřímých pádových tvarů přídavných jmen přivlastňovacích